

Τον εορλογεί

Κυριαρχική η θέση του ματιού στο παιχνίδι της καθημερινότητας. Μέσα από τη δραστική σύλληψη και τη ξέφρενη δραστηριότητά τους αιχμαλωτίζεται ο άνθρωπος. Υποχρεώνεται ν' αποδέχεται. Να υπηρετεί. Να διοχετεύει στην κοινωνία τις πνευματικά άνευρες και ηθικά άγονες δημιουργίες του.

Έτσι παραμένει προσκολλημένος στις σκληρές δυνάμεις της ύλης.

Υπηρετεί παθολογικά τις εκρηκτικές τους αναζητήσεις.

Χάνει και χάνεται.

Εξαντλείται δραματικά στις αγωνίες της ζωής.

Κανείς δεν αμφισβητεί τη χρησιμότητα των ματιών.

Έτσι με ευαισθησία εκπληκτική λειτουργούν και με παραστατικότητα επισημαίνουν τις εικόνες.

Με χαρακτηριστική προσοχή διδάσκουν.

Με σταθερότητα ακτινογραφούν.

Και αγγίζουν ανεπαίσθητα τον περιβάλλοντα χώρο.

Ο τρόπος όμως που προσεγγίζει τα φαινόμενα, που επενδύει τις εικόνες και η αντοχή της διάκρισης, με την οποία ψηλαφεί τα αισθητά πράγματα, προβάλλει, όχι κατ' ανάγκην την υγεία των ματιών. Αλλά κυρίως την υγεία της ύπαρξης.

Μέσα από τη δυνατή και την αληθινή προσέγγιση των οφθαλμών της καθημερινότητας αποκαλύπτεται το εσωτερικό μεγαλείο του ανθρώπου. Η ποιοτική ομορφιά. Και η πνευματική του υγεία.

Πόσες φορές με το ήρεμο και στοχαστικό, αβασάνιστο και αράγιστο, σταθερό και ήμερο, αληθινό και απλό βλέμμα μας δεν προβάλλουμε την καλή μας διάθεση; Την αγαθή μας συνείδηση; Και της καρδιάς μας την παρέμβαση;

Αντίθετα. Μέσα από τη σκοτεινιά, την οργισμένη και αταπεινωτή, που περνά μέσα από τους χειροποίητους αυτούς διαύλους, δείχνουμε την ανταριασμένη. Τη σκληρή. Την οργισμένη. Τη συγχυσμένη καρδιά μας;

Η όποια εικόνα αποκρυπτογραφεί. Και αναδεικνύει τον εσωτερικό μας κόσμο.

Φανερώνει, άτυπα κι εκφραστικά, την πνευματική ταυτότητα του ανθρώπου.

Μας προσφέρεται η δυνατότητα να προσεγγίσουμε στο εσωτερικό «φως». Το νου που δόθηκε από το Δημιουργό Θεό, ώστε ο άνθρωπος να βηματίζει. Να ζει μέσα στο θείο φως Του.

Ο λόγος του Χριστού κοφτερός. Τίμιος. Αληθινός επισημαίνει: «ει το φως το εν σοι σκότος εστί, το σκότος πόσον;»

Ατροφική η λειτουργία των εσωτερικών ματιών λοιπόν.

Προσπάθειά μας: Η ενίσχυσή τους. Με τη βοήθεια του Χριστού πάντοτε.

Άνετα τώρα μπορούμε να συλλάβουμε το μήνυμα εκείνο, που ο γέροντας Συμεών εξέπεμψε:

«φως εις αποκάλυψιν εθνών...»

Για το Χριστό ασφαλώς μιλά.

Ποιος άλλος θα μπορούσε να είναι φως; Πραγματικό; Αληθινό; Δυνατό; Σταθερό;

Ένα φως που όλα τα σκοτάδια διώχνει. Τα φυσικά. Τα τεχνητά. Τα πλασματικά. Τα φανταστικά.

Όλη η φύση τότε λάμπει. Τίποτε πλέον κρυπτόν.

Η ζωή η ανθρώπινη αλλάζει. Γίνεται καινούργια. Ολοκάθαρη. Χωρίς επιπρόσθετους και επικίνδυνους (φανταστικούς πάντα) χρωματισμούς.

Ο αγώνας τότε ο πνευματικός γίνεται με περισσότερη διάθεση. Κέφι. Ένταση.

Τον ευλογεί Εκείνος.

+ ο π. Γ.

“Σημείον Αντιλεγόμενον”

Τα δύο πρώτα κεφάλαια του κατά Λουκάν Ευαγγελίου, γνωστά εις τους ειδικούς, ως Ευαγγέλιον της παιδικής ηλικίας του Ιησού παρέχουν στοιχεία περί της ζωής των παιδικών χρόνων Του, τα οποία δεν σημειούν οι άλλοι Ευαγγελιστές.

Μεταξύ των γεγονότων, τα οποία γνωρίζουμε μόνο δια της γραφίδος του Λουκά, είναι και η διήγησις η οποία μας πληροφορεί περί της εισόδου του «βρέφους» Ιησού εις τον Ναόν και την εκεί παρουσίαν του ευσεβούς Συμεών, ο οποίος Τον εδέχθη εις τας αγκάλας του. Γεγονός όπερ υπενθυμίζει το εορτολόγιον της Εκκλησίας μας κατά την 2αν Φεβρουαρίου.

Ο πρεσβύτες Συμεών ήτο εκ των Ισραηλιτών εκείνων, οι οποίοι εναγωνίως ανέμενον την έλευσιν του Μεσσίου επί της γης. Η προσδοκία της αναμονής είχε καλλιεργηθή δια στόματος των προφητών, οι οποίοι ωμίλουν δια την ημέραν του Κυρίου την μεγάλην και επιφανή.

Ήδη από της εποχής των πρωτοπλάστων ο Θεός είχε ομιλήσει περί της ελεύσεως Λυτρωτού προς σωτηρίαν των ανθρώπων. Οι λόγοι εκείνοι απετέλεσαν την πρώτην ευχάριστον αγγελίαν, διο και ευφυώς έχουν χαρακτηρισθή ως πρωτευαγγέλιον.

Η αναμονή του Λυτρωτού – Μεσσίου- και Σωτήρος των ανθρώπων ήτο λίαν έντονος κατά τους χρόνους της Καινής Διαθήκης. Τούτο μαρτυρείται και εκ των δεδομένων των χειρογράφων της Νεκράς Θαλάσσης, εις τα οποία είναι διάχυτος η Μεσσιακή ιδέα.

Την ιδέαν αυτήν ζη και υπ' αυτής οδηγείται ο γέρων Συμεών. Η βιβλική διήγησις πληροφορεί, ότι είχε παρακαλέσει τον Θεόν, όπως αξιωθή να ζήση κατά την Μεσσιανικήν ημέραν. Εις την επιθυμίαν αυτήν είχε λάβει απάντησιν ευνοϊκήν από μέρους του Θεού. Ο Ευαγγελιστής Λουκάς πλη-

ροφορεί, ότι «ην αυτώ κεχρηματισμένον υπο του Πνεύματος του Αγίου μη ιδεΐν θάνατον πριν ή ίδη τον Χριστόν Κυρίου» (Λουκ. β΄ 26).

Τόσον ενεθουσιάσθη ο Συμεών επί τη θέα του παιδίου – Ιησού, ώστε ανεφώνησεν ευθύς αμέσως λέγων: «Νυν απολύεις τον δούλον σου, δέσποτα» (Λουκ. β΄ 29).

Προσδοκίαι αιώνων έλαβον πλέον σάρκα και οστά. Ο λαός «ο καθημένος εν σκότει» βλέπει πλέον το φως της ζωής. Ο πρεσβύτερ Συμεών, ο οποίος θαυμάζει το μέγα γεγονός, λέγει μεταξύ άλλων, ότι ο Ιησούς «κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών... και εις σημείον αντιλεγόμενον» (Λουκ. β΄ 34).

Οι προαναφερθέντες λόγοι είναι προφητικοί. Πρόκειται περι προφητείας, η οποία πάντοτε ευρίσκεται εις το προσκήνιον της επικαιρότητος. Ο Ιησούς είναι η μορφή εκείνη, η οποία χωρίζει εις τα δύο την ιστορίαν της ανθρωπότητος, μέγιστον σύμβολον μεταξύ των δύο όγκων της ιστορίας.

Εγνώρισε κατά το πέραςμα των αιώνων ανθρόπους, οι οποίοι έδωσαν το παν δι' Αυτόν. Οι οποίοι προσέφερον την θαλπωρήν της οικογενείας των, την αίγλην υψηλών κατά κόσμον αξιωμάτων, την εγκατάλειψιν και αυτού του αυτοκρατορικού σκήπτρου. Μετ' αυτών στρατιαί ολόκληροι απλών ανθρόπων, ανθρόπων του πόνου του καθημερινού και του μόχθου, προσέφερον εις τον Ιησούν την αγνήν καρδίαν των, το εύοσμον τούτου πνευματικόν θυμίαμα, προ της μεγαλωσύνης Του εναποθέτοντες.

Πέραν αυτών οι άλλοι, οι εχθρικός διακείμενοι, οι ζηλοτύπως προς την δόξαν Του βλέποντες. Πλείστοι όσοι σοφοί «εν εαυτοίς» και κατά την γνώμην των «επιστήμονες». Μετ' αυτών βάρβαροι δυνάσται της γης, εκμεταλλευταί του πόνου και του μόχθου των άλλων, σκληροί, άδικοι και άρπαγες. Όλοι αυτοί συμπορεύονται πολλάκις με τους μικρούς ανθρόπους των μεγάλων σφαλμάτων, με τους ανθρόπους οι οποίοι προσκεκολλημένοι εις την λάσπην της γης αδυνατούν να πετάξουν στα ύψη του ουρανού.

Έχομεν κατά τα ανωτέρω δύο ομάδας ατόμων. Πρόκειται περι δύο στρατιών ανθρόπων, οι οποίοι πορεύονται εντός του χρόνου, αλλά δεν ζουν έχοντες τα αυτά αισθήματα... (“Χαρούμενο σπίτι”)

“Οι Βυθομετρήσεις” είναι παράρτημα του περιοδικού “Πυρσός” της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας (“Η ομάδα των Δώδεκα”). Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760